

[Ole Vig Jensen]

kan vurdere det, af den efterfølgende forespørgsel, hvad vi i øvrigt mener om det videre forløb.

Lysholm Christensen (KRF):

Også jeg vil takke for ministerens redegørelse. Det er en fyldig og sober fremstilling af den førte fiskeripolitik, en beskrivelse af væsentlige problemfelter og forslag til afhjælpning af nogle af de store problemer, som erhvervet står i.

I 1984 udgav Danmarks Havfiskeriforening en jubilæumsbog med titlen »Nettet strammes, viljen styrkes«, og både titlen og indholdet i denne bog udtrykker, at her har vi et erhverv, som er vant til hårdt arbejde under skiftende vilkår. Der er vilje til en stor indsats, der er vilje til omstilling, der er vilje til at løbe en risiko.

Men overført på 1992-situationen får bogtitlen måske en anden betydning. »Nettet strammes«, hed den. Det er naturligvis fiskene, der tænkes på, det er fiskene, der skal i nettet. Men der er noget, der tyder på, at nettet i stedet strammes omkring fiskerne i disse år. Jeg tænker naturligvis på de mange problemer, som erhvervet står i. Der er mange konkurs, og mange holder op, fordi de ikke synes, de magter det længere. Der er mange problemer, som denne debat også giver udtryk for. »Viljen styrkes«, stod der også. Jeg tror egentlig ikke, at viljen kan styrkes mere, end det allerede er sket. Derimod er der mange, som giver op; de synes ikke, at de magter det længere.

Med i vurderingen af fiskeriets vilkår hører naturligvis den uomgængelige kendsgerning, som man ikke må overse, at vi har fået en fiskerflåde, som er meget effektiv. Det er ikke nemt at være fisk længere, kunne man sige. Der er i stor fare, når der kommer en moderne kutter i nærheden. Det oplevede jeg personlig på en meget lærerig 5-dages fangstrejse her i september.

Samtidig med denne kraftige effektivisering har vi oplevet en nedgang i fiskebestanden; særlig alvorligt er det med torskebestanden i Østersøen. Hvis man derfor taler om frit fiskeri, vil jeg mene, at man er totalt ude af trit med virkeligheden. Det er uomgængelig nødvendigt at regulere på både tonnage, maskestørrelser og mængder. Slipper man hestekræfter og kapital løs på havet, vil det få katastrofale følger for havmiljøet og for bestanden, og det vil

også få personlige konsekvenser for mange fiskere.

Men ser vi bort fra alle de personlige vanskeligheder, har vi alligevel noget at glæde os over. Vi har et fiskerierhverv, en industri her, som hævder sig blandt verdens største. Vor eksport af kvalitetsprodukter bidrager med flotte tal på vort eksportregnskab; det skylder vi både fiskere og forarbejdningsindustri anerkendelse for.

Da vi sidste gang havde fiskeridebat her i Tinget, blev der vedtaget en dagsorden. Det blev bl.a. vedtaget at satse på nogle positive incitamenter til afhjælpning af problemerne. Det er ikke så særlig meget, der er blevet vedtaget som følge af den nævnte dagsorden. Dog er der noget på vej, som ser ud til at blive vedtaget, og det må vi glæde os over. Det er forslaget om skattefradrag, som vi i øvrigt fra vores side gerne havde set omfatte også dem, der er af sted på 1-dags-rejser. Det er jo ikke sikkert, at de kommer hjem og overnatter i deres egen seng, selv om de kun tager af sted én dag ad gangen. Så er der 5-års-reglen; det er også fint, at der bliver pillet ved den. Desuden er der forslaget om fritagelse for CO₂-afgift og endelig penge til produktudvikling på finansloven. Så der er initiativer her, som er med til at afhjælpe nogle af problemerne. Men der kan gøres meget mere.

Vi tror dog ikke, at det er en grundlæggende ændring af de fordelingspolitiske principper, der skal til. Vi har i EF fået fordelt tingene i det store perspektiv, og de rammer skal vi formentlig respektere. Men inden for rammerne er der stadig væk en del at gøre. Vi kunne ønske os større smidighed med hensyn til administration af de tildelte kvoter. Tungekvoten her i efteråret var et godt eksempel på, at det er nødvendigt. Nu fandt den sag en god løsning, i og med at der blev tildelt en større mængde, men det viser, at der kan være aktuelle problemer, hvor det er nødvendigt at gribe ind og ændre på kvoterne alt efter de aktuelle forhold.

Efter vor opfattelse bør der også arbejdes mere på at få indført flere artskvoter og flere årskvoter. Vi mener også, der bør sættes noget mere på et nybygningsprogram. Det er let at overse behovet for modernisering og nybygning i en tid, hvor man hugger op og tilpasser tonnagen, men det er vigtigt, at man hele tiden teknologisk følger med, så den tilbageblevne flåde ikke bliver gammeldags og ineffektiv.